

MEGAN CLAWSON

Love
at
First
Knight

Vertaling Marjet Schumacher

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Megan Clawson
Oorspronkelijke titel: *Love at First Knight*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Marjet Schumacher
Omslagontwerp: Sarah Foster / HarperCollinsPublishers
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Shutterstock (skyline en pijlen)
Foto auteur: © Megan Clawson
Zetwerk: Crius Group, Hulshout
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1461 6
ISBN 978 94 027 7098 8 (e-book)
NUR 302
Eerste druk april 2024

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Megan Clawson asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

*Voor de mensen die zich zo lang achter een masker
hebben moeten verschuilen dat ze niet meer weten
wat echt is en wat gespeeld is.*

Hoofdstuk 1

‘Lady Alenthaea, maak hem af!’ brult mama’s stem over het slagveld. De punt van mijn zwaard strijkt langs de ontblote keel van mijn tweelingbroer. Zijn borst gaat moeizaam op en neer bij elke hijgende ademhaling en de borstplaat van zijn harnas is bespat met hetzelfde bloed dat nu aan het opdrogen is tot een korstje rond zijn neusvleugel. Wapenloze vingers klauwen naar de vertrapte aarde bij mijn voeten. Ogen die identiek zijn aan de mijne speuren mijn gezicht af naar iets van zwakte, een zweem van genade. Die zal hij niet vinden. Hij zal boeten voor wat hij heeft gedaan.

‘Maak er een e-eind aan!’ schreeuwt ook papa strijdlustig. Er klinkt een trilling door in zijn woorden. Ze zijn zwak van zijn dwaze emotie. Ik maak mijn blik los van mijn gewonde prooi en neem heel even de tijd om achterom te kijken naar mijn vader, precies op het moment dat hij de kraag van zijn tuniek beetgrijpt, zijn lange schouders gebogen en opgetrokken.

‘O, bij Odin, Simon.’ Mama herinnert hem eraan waar hij is door een afdruk van haar gekromde staf achter te laten in zijn maag, zodat hij zich weer opricht in zijn volle lengte. Hij neemt nerveuze slokjes uit zijn mok thee terwijl zijn ogen heen en weer flitsen – zichtbaar verscheurd tussen ófwel zijn kinderen aanmoedigen in hun gevecht, of zich terugtrekken in het dorps huis, omdat hij niet in staat is om het nog langer aan te zien.

Sam grijpt zijn kans om toe te slaan vanonder mij. Hij ramt met zijn zware pantserhandschoen tegen de mijne, slaat mijn zwaard uit

mijn greep, ontdoet mijn benen in één zwaai van het gewicht van mijn lichaam en laat de zwaartekracht de rest van het werk doen om me onderuit te halen in de leem.

Niet bij machte om te vechten tegen het gewicht van mijn harnas, zit ik vast tegen de aarde en kan ik niets anders doen dan wachten op zijn tegenaanval. Ik hoef niet lang te wachten. Hij torent onheilspellend boven me uit als Magere Hein, zonder de moeite te nemen om me tegen de grond te drukken. Ik heb het gevoel dat ik wegzak in de aarde en me terugtrek in mijn graf, terwijl zijn besmeurde gezicht steeds verder naar de achtergrond verdwijnt. Hij is de engel des doods, neergedaald uit de wolken om me mijn noodlot te overhandigen. Ik kan niet zien dat hij zijn harnas van zijn lijf rukt, maar het klettert neer op een hoop achter mijn hoofd en dan komt hij terug. Zijn laarzen stoten tegen mijn schouders wanneer hij zijn zwaard weer in het spel brengt.

‘Je hebt hard gevochten, zusjelief, maar aarzelings is altijd al je zwakke plek geweest.’ Hij heft het gevest boven zijn hoofd, ongehinderd door zijn zwaard, en brengt de kling omlaag naar mijn luchtpijp. ‘Welterusten.’

Her en der weerklinkt applaus onder de veranda van het dorps huis en ik houd in één klap op met mijn verstikte gekuch en gesputter.

‘Dat was fokking briljant, Daisy.’ Sam buigt zich weer over me heen en steekt een hand uit om me overeind te helpen. Kreunend en wel weet ik uiteindelijk overeind te komen, en ik kijk neer op de Daisy-vormige kuil die ik heb gemaakt in het gras. Een van mijn elfenoren is achtergebleven en steekt overeind als een grafsteen van latex.

‘Samwise. Taalgebruik.’ Mama, die haar staf iets te enthousiast hanteert, geeft hem een zachte dreun op zijn hoofd met de knoestige stok wanneer ze bij ons komt staan. ‘Maar je hebt helemaal gelijk. Goed werk, kinderen.’ Ze kust ons allebei op ons besmeurde

voorhoofd, of liever gezegd: dat probeert ze, maar het zijn haar nepslagtanden die een vochtige afdruk achterlaten.

Terwijl de adrenaline van het gevecht eindelijk wegebt, draai ik me om naar mijn broer, klaar om hem mijn terugkoppeling te geven. ‘We moeten volgende week echt meer werken aan onze een-op-eengevechten. Die moeten perfect zijn voor de Battle of Helm’s Geek, Sam, je moet niet zo bang zijn om te mikken op het gezicht. Ram gewoon...’

‘Ik vind het echt zo verschrikkelijk om jullie te zien vechten,’ valt papa me in de rede. Zijn ogen zijn wijd opengesperd van bezorgdheid en we rollen allemaal met de onze.

‘Het is niet echt, pap,’ verzeker ik hem. ‘Net zoals mama in werkelijkheid geen lelijke goblin is die aan de steroïden is.’ We nemen haar van top tot teen op: als je het goed bekijkt, is haar transformatie heel komisch. Doordeweeks een succesvolle accountant zonder ook maar één kreukje in haar broekpak; in het weekend een van de orks van Tolkien. Ze was vanochtend om vier uur al op, en haar gezicht heeft een metamorfose ondergaan met behulp van een immense lading siliconen. Schoonheid is wel het laatste waar het haar om te doen is, dus haar echte haar is verstopt en vervangen door een paar verwilderde, vettige slierten. De iris in één oog is zwart gemaakt met een contactlens en haar kaak steekt een beetje naar voren in een onderbeet, met zware slagtanden die kwijlend en wel uit haar mond steken. Zelfs met haar één meter vijfenvijftig is ze het meest angstaanjagende en imposante schepsel op het veld. Ze is een kunstwerk, op een lelijke, boosaardige manier.

Eerlijk gezegd heeft ze mijn vader ook in die hoedanigheid leren kennen, tijdens de Slag om Gibraltar Point. Zijn eerste personage was echter niet de doodsbanige schildknaap die hij nu is. Voordat hij kinderen kreeg, was hij de coolste paladijn die je ooit hebt gezien. Met zijn één meter achtennegentig torende zijn heilige ridder boven iedereen uit en bestreed hij het kwaad met de kunde

van tien mannen. Maar hij is finaal verpest door mijn moeder, de beestachtige ork, want in zijn vrome missie kon hij het niet over zijn hart verkrijgen om haar neer te steken. Dus hij heeft zijn kruisvaardersmantel aan de wilgen gehangen en is haar schildknaap geworden, en in het echte leven is hij met haar getrouwd, hier in dit oude kolenveld, in vol ornaat.

Op dit moment staat hij zorgzaam te plukken aan Samwise. En ja, die is vernoemd naar de hobbit en ik naar zijn hobbit-zus. We waren al vanaf dag één gedoemd om gigantische nerds te worden, dus het was mazzel dat we zo ongeveer duellerend met elkaar uit de baarmoeder kwamen. Ons jongere zusje was minder succesvol in haar lot.

‘Maar dit is wel echt.’ Papa likt aan een zakdoek die hij uit zijn zak haalt en poetst ermee over Sams bebloede neus, tot groot afgrijzen van mijn volwassen broer.

Hij heeft wel gelijk. Het is echt bloed. Ik ben misschien iets te enthousiast geweest met mijn ellebogen in het begin van het gevecht en was even vergeten dat mijn rubberen harnas niet alleen veel harder is dan mijn vlees, maar dat het ook een pijnlijke klap geeft wanneer het neerkomt op blote huid. Ik krimp schuld bewust ineen wanneer ik papa Sams neus zie deppen, maar hij heeft een paar weken geleden wél mijn vinger gebroken met een nogal woeste haal van zijn zwaard, dus ik voel me niet zo heel erg bezwaard.

Live action role playing, of kortweg larp, is weliswaar gewoon ‘doen alsof’, maar het is geen kinderspel. Mijn zwaard kan dan misschien niet met één haal een hoofd van iemands schouders slaan, maar het zou wel hier en daar een neus kunnen breken, en misschien ook wel een stel ribben. Wanneer in augustus de jaarlijkse Battle of Helm’s Geek plaatsvindt, is dat altijd een waar bloedbad. We zijn het hele jaar in de weer om onze wapens en kostuums te perfectioneren. Ik ben urenlang bezig om het koolstofvezelgeraamte van mijn zwaard eerst in schuimrubber te wikkelen, daarna in latex,

om het vervolgens af te maken met verf en vernis. Het moet het perfecte gewicht hebben en de afmetingen moeten kloppen. Niet van die flauwekul met karton en ducttape. Onderschat nóóit hoe serieus een nerd de gelegenheid aangrijpt om zijn of haar fantasieën accuraat in de praktijk te brengen.

Zodra mijn drieëntwintig jaar oude broer zijn gezicht voldoende heeft laten afpoetsen door zijn vader, afgerond met een liefkozende haal door zijn hardos, lopen we terug naar de rest van de groep. Oké, ik geef toe dat ze er op dit moment niet heel indrukwekkend uitzien en het midden houden tussen een authentiek middeleeuwse re-enactmentgroep en een stel schooiers die wat muntgeld toegestopt zouden krijgen als ze te lang bij de ingang van een supermarkt rondhingen. Maar dit, hier in het vochtige en bedompte dorpshuis, is het Friskney Fellowship, de meest gerespecteerde groep larpers aan deze kant van de Humber (waarschijnlijk).

Het Fellowship bestaat uit twaalf leden: wij vieren, uiteraard, plus mijn jongere zus Marigold (tot haar grote gêne als zeventienjarige); Richard, onze bejaarde buurman, een tovenaard die het merendeel van zijn spreuken uitspreekt vanuit een comfortabele stoel en zich praktisch geheel in beledigingen uitdrukt; Hazel en Terry, een stel van middelbare leeftijd van wie ik zeker weet dat ze dit gebruiken voor allerlei verknipte sekscapades en die regelmatig beurtelings ófwel een hulpeloze edele spelen, óf de onverholten hitsige schurk van lage komaf die constant de ander moet redden; Callum, onze achttienjarige bard, die gitaar, luit en soms bugel speelt en de enige reden is waarom Marigold op zondagmiddag nog steeds met ons meegaat hierheen; en de laatste drie zijn de O’Neills: Violet, Bernard en hun dochter Flora, een oerdegelijke familie van genezers die het orkenbloed onder mama’s nagels vandaan halen.

Richard zit op zijn gebruikelijke plek, slapend voorovergebogen op zijn stoel, zijn broodtrommel tot op de laatste kruimel leeggegeten voor zijn neus. Het linoleum rond zijn stoel ligt bezaaid

met de restanten van een kinderfeestje in de vorm van kleurige confetti. Ik kan precies zien waar hij een poging heeft gedaan om het spul weg te schoppen voordat hij is neergeploft op de plek waar hij sindsdien niet meer vandaan is gekomen. Callum zit in de hoek heel zachtjes een liedje te spelen op zijn gitaar. Vanaf de tafel ertegenover zit Marigold met grote, adorerende ogen naar hem te kijken. Naast hem gaan zitten is uitgesloten, tenzij ze zin heeft om uit te leggen waarom haar gezicht dezelfde kleur heeft als haar scharlakenrode mantel met capuchon, het enige type kostuum dat ze bereid is aan te trekken.

Sams gezicht loopt aan in precies dezelfde kleur wanneer Flora O'Neill naar hem toe komt om hem te feliciteren met zijn overwinning. Ik moet hem een por in zijn maliënkolder geven voordat hij een bedankje weet te stamelen. Flora volgt een hbo-opleiding tot verpleegster en is meestal alleen als EHBO'er aanwezig, maar ze past naadloos in de fantasie: haar sierlijke, fee-achtige gezicht wordt omlijst door zacht, honingblond haar dat in losse pieken uit haar paardenstaart is ontsnapt. Haar witte jurk is bezaaid met geborduurde bloemen en zó spierwit en elegant dat ik me afvraag of ze daadwerkelijk toverkracht bezit en hem heeft betoverd met een spreuk die hem zo schoon houdt. Neerkijkend op mijn eigen kostuum, dat door en door smerig is, overweeg ik of ik aan haar zal vragen of ze het mijne ook wil betoveren. Ze heeft een soort zachte volmaaktheid. Als het bloemblaadje van een pioenroos een levend wezen was, zou het Flora O'Neill heten, en Samwise Hastings is tot over zijn oren verliefd op haar.

Hoewel ze hier elke zondag is, is volmaakte Flora toch nog net een tikkeltje te normaal om naar hem te kijken en iets anders te zien dan een ietwat te enthousiaste nerd die constant een pleister nodig heeft. Wat ook niet helpt, is dat als Sam ooit de moed vindt om meer dan twee woorden tegen haar te zeggen, hij ergens halverwege de zin in het Klingon begint te praten, en zij is beslist niet

nerd genoeg om dat te snappen en ze is absoluut te zeer van deze wereld om te beseffen dat hij aan het flirten is.

‘Goed gedaan, Twinnies.’ Terry, die vandaag verkleed is als hitsige schurk, geeft ons een zware klap op onze schouders en verbreekt daarmee Sams onbeholpen blik, die gefixeerd is op Flora terwijl ze terugzweeft naar haar ouders aan de andere kant van de ruimte.

Terry en Hazel waren binnen een kwartier al met heel andere dingen bezig en begonnen te zoenen op het slagveld. Die kans heb ik gegrepen om kleffe kebab van hen te maken en hen aan mijn zwaard te rijgen, maar daarna duurde het nog twaalf minuten voordat ze het doorhadden.

‘Dank je, Terry,’ antwoordt Sam voor ons allebei, maar hij staat nog steeds afwezig te kijken naar de genezers die hun thermosflessen met thee opbergen in hun picknickmand. Ik schenk Terry een gespannen halve glimlach en probeer mijn zucht van opluchting te verhullen wanneer hij eindelijk zijn hand van mijn schouders haalt. In een poging om de opgedroogde modder van mijn achterhoofd te wrijven, draai ik lokken van mijn haar rond tussen mijn vingers.

‘Je moet me eens laten zien hoe je dat doet.’ Hazel staart naar de ingewikkelde vlechten die ik op mijn hoofd heb vastgezet in een koperrode kroon. De rest hangt in strengen op mijn achterhoofd, zo zat het althans voordat mijn broer me op een modderbad tracteerde. Het is precies lang genoeg om te voorkomen dat mijn nek blootgesteld is aan vijanden, maar wel zo kort dat het niet zomaar door een of ander onhandig beest kan worden beetgepakt tijdens een gevecht. Heel praktisch.

‘En dat ding met de speer, je weet wel, die draai...’ Ze imiteert de beweging die mijn handelsmerk is en doet alsof ze een partizaan boven haar hoofd laat rondtollen om het onzichtbare wapen vervolgens in de buik van haar echtgenoot te steken. Terry speelt het spel mee en zakt in elkaar op zijn knieën, zijn ademhaling verstikt en piepend van de gespeelde pijn.

Terry klautert weer overeind en kust zijn giechelende vrouw op haar voorhoofd. Ik weet me nooit een houding te geven in hun nabijheid. Het lijkt altijd alsof ik inbreuk maak op een privémoment, waar ik ook kijk, dus ik weet nooit zo goed waar ik mijn blik op moet richten. Ik stem dus maar snel toe. Wanneer ze uiteindelijk besluiten om zich van elkaar los te wrikken, zijn Terry en Hazel de aardigste en loyaalste vrienden, dus tijd met hen doorbrengen om hen een paar nieuwe vaardigheden bij te brengen zou niet bepaald een straf zijn.

‘Volgende week zelfde tijd, toch?’ Terry wijst naar mama, vragend om haar antwoord. Ze knikt en het tweetal verzamelt hun wapens – hun pièce de résistance is uiteraard een zweep, die ze geheid al hadden voodat ze deze hobby kregen – en vertrekt onder het geroep van tot ziens’en, de mazzels en een grom van Richard, die duidelijk wakker is geworden van het geklets. Een tweede grom duidt aan dat ook hij klaar is om naar huis te gaan, hetgeen betekent dat de sessie ten einde is en dat we hem naar huis moeten brengen.

Ons huis is van het soort waar een aannemer een hartverzakking van zou krijgen – als mama er ooit eentje zou binnenlaten. Ik weet niet of ze een waterpas in haar gereedschapskist had toen ze de boel aan het opknappen was. Elk oppervlak van onze kleine witte cottage is zo schots en scheef, dat de luchtbel van een waterpas uiteen zou spatten van duizeligheid als je ooit zo’n ding op het dressoir zou leggen. Maar zij vindt het juist mooi zo. Ze zegt dat omdat de rest van Lincolnshire zo plat is, zo recht, zo allemaal hetzelfde, en dat het daarom geen kwaad kan dat de boel in huis soms een beetje scheef staat. Zelfs als dat betekent dat je de prullaria op de schoorsteenmantel moet vastplakken zodat ze er niet vanaf glijden. Zelfs onze hond is een tikkeltje scheef – aan de rechterkant mist hij de helft van zijn tanden, zodat zijn enorme tong uit zijn mondhoek hangt. Sam doopt het ding altijd in het bodempje overgebleven thee

in zijn kopje zodat hij niet uitdroogt. Vroeger heette hij Sméagol, maar tegenwoordig is hij meer een Gollum.

De houten trap kraakt onder mijn gewicht wanneer ik naar boven loop. Als ik zo iemand was die graag stilletjes rondsluipt, zou dat in dit huis onmogelijk zijn. Elke stap is als het indrukken van de toets van een gammele piano, en het deuntje van je bewegingen weergalmt door het hele huis. Ik ben mijn plan, om alvast mijn pyjama aan te trekken voor het eten, alweer vergeten en ben zonder erbij na te denken neergestreken op het kussen in de vensterbank boven, waar ik naar buiten ga zitten kijken naar het uitzicht dat zich mijlenver uitstrekt in de verte. Het landschap bestaat uit niets anders dan velden en boerderijen, ononderbroken door heuvels of valleien. Bomen zijn schaars. In de verte staan er een paar, her en der verspreid over de akkers, nooit in groepjes. Het is een landschap van eenzaamheid. 's Avonds kun je vaag de verlichting zien van de Boston Stump, de kerk verderop in het stadje die wordt vergezeld door een paar lantaarns, totdat om middernacht alle straatverlichting wordt uitgezet en we allemaal noodgedwongen in duisternis worden gedompeld. Een middernachtelijk avontuur is hier ten zeerste af te raden.

Maar dit is wel waar Lady Alenthaea's avonturen zouden beginnen als dit huis een elfenpaleis was en de velden een magisch koninkrijk vormden. Lady A is mijn alter ego in de larp-wereld, maar onze relatie gaat veel verder dan het slagveld. Ze is wie ik ben, als ik alles zou zijn wat ik niet ben. Ze is een beeldschone elf van adel, zelfverzekerd en geliefd door haar volk. Ze weet precies wat ze wil en dat krijgt ze ook. Haar bestaan was vredig, volmaakt, haar landstreek werd geregeerd door haar moeders matriarchaat, en Alenthaea is van jongs af aan grootgebracht om haar probleemloos te kunnen opvolgen.

Maar dat was voordat het noodlot toesloeg. Haar moeder werd door orks in een hinderlaag gelokt toen ze op weg was om een

staatsbezoek te brengen aan het koninkrijk van de druiden en ze is nooit meer teruggekeerd. Wetende dat het haar lot was, is Alenthaea opgestaan, ondanks haar verdriet, en naar de troonzaal gebeend om haar plicht te vervullen, enkel om tot de ontdekking te komen dat haar jongere zusje al was gekroond met Alenthaea's tweelingbroer aan haar zijde. Onrechtmatig van de troon gestoten door haar eigen bloedverwanten wordt Alenthaea uit het paleis verjaagd wanneer haar poging om haar eigen aanhangers op de been te brengen vreselijk verkeerd uitpakt en ze beseft dat ze is verraden. Ze trekt in haar eentje door het land, met haar zwaard en haar kennis, totdat ze naar huis kan terugkeren en haar kroon weer kan opeisen. Maar eerst moet ze haar moeder wreken. Wat stellen orks en monsters nu helemaal voor vergeleken met de woede en het verdriet van een bedrogen vrouw?

Wanneer Daisy in de weg zit, neemt Lady A het over, maar in plaats van mythische wezens voor me te bestrijden, zegt ze meestal gewoon tegen de bejaarde dame van het café in het tuincentrum dat ze me de verkeerde koffie heeft gegeven of belt ze de tandarts om een afspraak te maken.

‘Daisy?’ Mama's stem wekt me uit mijn dagdroom. Mijn hele familie zit me aan te staren vanaf hun vaste plaatsen aan de eettafel. Kennelijk ben ik op de automatische piloot van mijn raam naar de tafel gelopen, zodanig opgaand in mijn fantasie dat ik totaal geen oog heb voor de wereld om me heen en nauwelijks besef dat ik niet in mijn eigen elfkoninkrijk ben. Niet dat er ook maar iemand van mijn familie verbaasd lijkt over mijn verstrooidheid. Marigold rolt alleen even met haar ogen en ik merk nu pas dat mijn vuist het handvat van mijn botermesje omklemt en de punt stevig in mijn placemat is gestoken.

‘Heb je je misschien een beetje laten meeslepen door je wraakplannen daarboven?’ Sam priemt glimlachend met een vinger tegen mijn slaap.

Blozend bevrijd ik mijn bestek uit het tafelblad en ga ik verder met het eten van de lang vergeten, inmiddels koud geworden zondagse maaltijd die op mijn bord ligt. ‘Nu je het zegt, misschien heel eventjes. Neem me niet kwalijk.’ Gedachten aan Alenthaea’s verhaal kolken door mijn hoofd en ik probeer ze uit alle macht vast te houden zodat ze me niet ontglippen. Te zeer gegrepen door ideeën voor haar nieuwe avonturen kletteren mijn mes en vork neer op mijn bord terwijl ik haastig overeind kom. ‘Ik moet even iets opschrijven. Anders vergeet ik het.’

Mama, gewend aan mijn kuren, geeft me toestemming om van tafel te gaan met een korte beweging van haar hoofd en een zacht gegrinnik, waarin de rest haar bijvalt.